

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

(15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 19 Αυγούστου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Έτος ΙΒ' "Αριθ 267 Τριτὴ Φύλλον Δογ. 1

Γραφεῖα: "Οδὸς Νίκης 33 — "Αθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς "Επιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

"Εξάμηνος δραχ. 15.— Ετήσια δραχ. 30

"Εξωτερικοῦ: "Εξάμ. δολ. 2.— Ετήσια δολ. 4

ΟΛΙΓΗ ΠΡΟΣΟΧΗ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΕ!

"Όταν κάποτε τὸ Μέγα Συνέδριον ἡσχολήθη μετὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς δράσεως τῶν "Αποστόλων Πέτρου καὶ "Ιωάννου, ὁ νομοδιδάσκαλος Γαμαλιὴλ ἡγέρθη ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου καὶ συνέστησε προσοχὴν εἰς τὸν χειρισμὸν τοῦ ζητήματος· διότι, εἶπε, ἐὰν τὸ ἔργον προέρχεται ἐξ ἀνθρώπων θὰ διαλυθῇ· ἐὰν ὅμως εἶναι ἐκ Θεοῦ θὰ εὐρεθῇτε θεομάχοι.

Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἀποκαλύπτουν μίαν σύνεσιν, ἢ ὅποια πρέπει νὰ χαρακτηρίζῃ τοὺς ὑπευθύνους παράγοντας, οἵτινες ἀντιμετωπίζουν κινήσεις, ἐχούσας ὡς ἐλατήριο καὶ κίνητρον τὴν εὐσέβειαν καὶ ἐν γένει σχετιζομένας μετὰ τὸ θρησκευτικὸν φαινόμενον. Τοὺς λόγους αὐτοὺς ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ προσέξῃ ὁ νέος "Αρχιεπίσκοπος "Αθηνῶν, πρὶν λάβῃ ἀποφάσεις, ὡς ἐπηγέλθη, διὰ τὸ Παλαιοημερολογητικὸν ζήτημα. Χάριν αὐτοῦ τούτου τοῦ γοήτρου του καὶ τοῦ γοήτρου τῆς "Εκκλησίας, καλὸν θὰ εἶναι πρὶν ἐφαρμόσῃ τὰς ἐισηγήσεις τῶν βοηθῶν του, νὰ σκεφθῇ ὠρισμένα βασικὰ ζητήματα, τὰ ὅποια θέτομεν εὐλαβῶς ὑπ' ὄψιν του.

Α) Μετὰ τὴν ἄστοχον, ἀψυχολόγητον καὶ ἀντικανονικὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νέου "Ημερολογίου ἀνέβησαν εἰς τὸν θρόνον τοῦ "Αρχιεπισκόπου οἱ: Χρυσόστομος, Δαμασκηνός, Χρύσανθος, Σπυρίδων, Δωρόθεος. Οὐδεὶς δὲ φρικτώτερον καὶ πεισματωδέστερον τοῦ Σπυρίδωνος ἀντεμετώπισε τοὺς Παλαιοημερολογίτας. "Εξορίαι, κομμωτήρια, κλοπαὶ καθ' ὁδὸν τῶν ράσων ρασοφόρων, δηώσεις μονῶν ὅλα τὰ ἐχρησιμοποίησε. "Όλοι ὅμως ἀπέθανον καὶ εὐρίσκονται ἤδη ἐνώπιον τοῦ "Αδεκάστου Κριτοῦ, ἵνα κατὰ τὰ ἔργα των δικασθῶσιν. Ψυχρὰ πλὰξ καλύπτει τὰ λείψανα τῆς ἐπιγείου διαβάσεώς των. Τί ἀπέγιναν τὰ μέτρα των;

"Απαντήσατέ μας, Μακαριώτατε!

Β) Εἶναι γνωστὸν, ὅτι πλείσται ὄσαι "Ορθόδοξοι "Εκκλησίαι, ἐν αἷς καὶ ἡ Μήτηρ Σιών, διατηροῦν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Διατί, Μακαριώτατε;

Γ) "Ως γνωστὸν μετὰ τὴν ἀμαρτωλὴν αὐτὴν καινοτομίαν ἡ Αὐτοκέφαλος "Εκκλησία τῆς "Ελλάδος ἐφαρμόζει δύο ἡμερολόγια, ἓνα διὰ τὰς κινήτας ἑορτὰς ("Ιουλιανόν) καὶ ἓνα διὰ τὰς ἀκινήτους (Γρηγοριανόν). Πῶς δικαιολογεῖ ὁ Μακαριώτατος τὴν ἀταξίαν αὐτὴν;

Δ) "Ογκοῦται καθ' ἐκάστην κίνησιν ὑπὲρ τῶν παραδόσεων, ἐν αἷς συγκαταριθμεῖται καὶ ἡ μακροαίων πρᾶξις τῆς "Εκκλησίας νὰ ἐφαρμόζῃ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον εἰς τὴν θείαν λατρείαν αὐτῆς καὶ ἄρθρα πολλὰ γράφονται ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ συντηρητικοῦ ἐν τῇ "Εκκλησίᾳ πνεύματος. Τὰ γνωρίζει αὐτὰ ὁ Μακαριώτατος;

Ε) Εἶναι γνωστὸν, ὅτι αἱ Σλαυκαὶ "Ορθόδοξοι "Εκκλησίαι θὰ ἀνακινήσουν τὸ ζήτημα τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου εἰς τὴν ὁψέποτε συγκληθσομένην Σύνοδον τῶν "Ορθοδόξων "Εκκλησιῶν. Πῶς θὰ δικαιολογήσῃ ἡ καινοτομήσασα "Εκκλησία τῆς "Ελλάδος τὴν ἀσέβειάν της πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐνότητος τῆς "Ορθοδοξίας; Τί ἔχει νὰ μᾶς εἴπῃ ὁ Μακαριώτατος;

Στ) Τὸ Πατριαρχεῖον "Αλεξανδρείας διὰ τοῦ ἐπισήμου αὐτοῦ ὀργάνου «Πάνταινος» συνιστᾷ τὰ ἀκόλουθα: «Καλὸν θὰ εἶναι ἡ "Εκκλησία τῆς "Ελλάδος νὰ ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψιν της, ὅτι τὸ ζήτημα δὲν θὰ λυθῇ ποτε μετὰ τὴν βοήθειαν ἢ τὴν συνεργασίαν τῆς πολιτείας. "Η Κυβέρνησις δὲν εἶναι ἀρμοδία καὶ ἔπειτα δὲν θέλει, δὲν δύναται νὰ κάμῃ τίποτε... "Η "Εκκλησία μόνη ὀφείλει νὰ εὕρῃ λύσιν. Καὶ μόνον μέσα εἰς τὰ

ΤΗ ΑΘΑΝΑΤΩ ΣΟΥ ΚΟΙΜΗΣΕΙ

Τοῦ κ. Ἰωάννου Καλοσκάκη

(Ὁμιλία ἐκφωνηθεῖσα ἀπὸ Ραδιοφώνου)

Ὁ Χριστιανικὸς οὐρανὸς εἶναι κατοικημένος ἀπὸ ἀναρίθμητες μορφές ἁγίων, δσίων καὶ μαρτύρων, ποὺ ἀντανakλoῦν ἐκεῖ ψηλὰ τὸν θρησκευτικὸ θρίαμβο τῆς ἐπιγείας ἀνθρωπίνης ἀρετῆς. Ἀπειροὶ δὲ δεσμοὶ ψυχικοί, συναισθηματικοί, δεσμοὶ προτιμήσεως καὶ ἀγάπης δένουν τὸν κάθε χριστιανό μὲ καθέναν ἀπὸ τοὺς σεπτοὺς κατοίκους τοῦ θείου αὐτοῦ κατοικητηρίου.

Ὅμως πέρα κι' ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἀτομικοὺς αὐτοὺς δεσμοὺς ὑπάρχει ἡ κοινὴ λατρεία ὅλων πρὸς τὴν Παναγίαν, τὴν πολύπονη μητέρα τοῦ Θεανθρώπου, ποὺ τὸ μητρικὸ Της χαμόγελο ἢ δάκρυ συγκλονίζει παραξένα καὶ βυθίζει σὲ κατάνυξη τὴς ψυχῆς μας. Ἡ ψυχικὴ αὐτὴ παράδοση ξεκινᾷ μαζὺ μὲ τὸν Χριστιανισμό. Ἡ ἀγνὴ κόρη τῆς Ναζαρετ παίρνει τὴν ἀνέκφραστη τιμὴ καὶ γίνεται ἡ Μητέρα τοῦ Θεανθρώπου στὴν ἐπὶ γῆς παρουσία Του. Ἐτσι τὰ οὐράνια ὕμνοῦν τὴν Παναγίαν ὡς «τὴν τιμωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυχροίτως τῶν Σεραφεὶμ» ἐνῶ ἡ πάντα γεμάτη πόνο καὶ ὀδύνη ἀνθρώπινη ψυχὴ βλέπει στὸ πρόσωπο τῆς Μεγάλης Μητέρας τὴν ἐνσάρκωση τῆς τέλει ἀγιότητος, τὴν ὁποίαν συνθέτουν ἀμόλυντη ἀγνότης καὶ ἀνείπτοτο ψυχικὸ μεγαλεῖο. Ἐτσι ἡ πονεμένη Μητέρα τοῦ

ἐκκλησιαστικὰ πλαίσια ὀφείλει νὰ κινηθῇ (Πάνταινος 13)7)57). Τὸ ἐπρόσεξε αὐτὸ ὁ Μακαριώτατος ;

Καλοῦμεν τὸν Μακαριώτατον, νὰ μᾶς διαβεβαίωση ἐπὶ τῇ Ἀρχιερατικῇ του τιμῇ, ἐὰν θεωρῇ τοὺς Παλαιοημερολογίτας ἐξ Ἰσοῦ ἐπικινδύνους μὲ τοὺς Χιλιαστὰς καὶ ἄλλους ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας, ὥστε νὰ τοὺς θεωρῇ ὅλους ἐξ Ἰσοῦ διωκτέους !

Θὰ πρέπη ἐν τέλει ὁ Μακαριώτατος νὰ γνωρίζῃ, ὅτι οἱ Παλαιοημερολογίται δὲν ἀποτελοῦν φυλὴν περιέργως ἐλθοῦσαν ἐξ Ἀφρικῆς ἢ αἶρουν ὑπόπτως ἀναφανέισαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Εἶναι γνήσιοι Ἕλληνες, ἀκολουθοῦντες ὅ,τι καὶ ὁ Μακαριώτατος πρὸ τοῦ 1924 καὶ ἐπιμένοντες εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εἰς τὴν ἐνότητά αὐτῆς.

Ὡς τοιοῦτοι λοιπὸν δὲν ἀποτελοῦν «μπουλοῦκι» διαλυόμενον, ἀλλὰ ἱερὰν παράταξιν ἀγωνιζομένην ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς φίλης καὶ Μητρὸς Ὁρθοδοξίας.

Ἄς σκεφθῇ λοιπὸν, ὡς ὁ Γαμαλιήλ, πρὶν ἀποφασίσῃ. Ὀλίγη προσοχὴ καὶ ὀλίγη σύνεσις. Οἱ διωγμοὶ εἶναι ἔξω τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποτελοῦν στίγμα διὰ τὸν χριστιανικὸν πολιτισμόν.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἄς μιμηθῇ τὸν προκατόχον του ἀείμνηστον Δωρόθεον, ὅστις μὲ εὐρύτητα ἀντιμετώπισε τὸ ζήτημα καὶ κατέληξε εἰς ἀπόφασιν συστάσεως διμεροῦς ἐπιτροπῆς μὲ συμμετοχὴν καὶ Παλαιοημερολογίτων πρὸς ἐξεύρεσιν λύσεως κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ὁρθοδοξίας.

Γολγοθᾶ γίνεται στὴν ψυχὴ κάθε ἀνθρώπου τὸ σύμβολο τῆς παρηγορίας, τῆς προστασίας καὶ τῆς ἀπολυτρώσεως. Εἶναι «ἡ γέφυρα ἡ μεταγούσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν».

Ἡ μορφή τῆς αἰθερίας ἀγνότητος, τῆς στοργῆς καὶ τῆς ταπεινοφροσύνης ὑψώθηκε ἀπὸ τὸν χριστιανικὸ ἑλληνισμό σὰν πάμφωτο γεφύρι πρὸς τὸν θεῖον Μυσταγωγόν. Ἡ λατρεία τῶν Ἑλλήνων στὴν Θεομήτορα εἶναι καθαρὰ πνευματικὴ καὶ εἶναι πρὸς τιμὴν τοῦ Γένους μας, ὅτι πρῶτοι καὶ σχεδὸν μόνοι οἱ βυζαντινοὶ Ἕλληνες μὲ τὴν δογματικὴ τοποθέτηση τῆς Θεοτόκου Μαρίας, μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ὑμνογραφία τὴν ἀγιογραφία, ἔδωκαν τὴν τέλεια ἀποπνευματώση τῆς θείας αὐτῆς μορφῆς, χωρὶς νὰ τὴν θολώσῃ καμμιά αἰσθησιακὴ νότα, ὅπως συμβαίνει στὸν καθολικισμό. Ποτὲ δὲ ἄλλοτε ἡ μορφή τῆς Θεοτόκου δὲν βρῆκε τόσο ὑψηλὸ λυρικὸ τόνο ἐμπνευσμένον ἀπὸ βαθύτατη πίστι, ὅσο στὸ κλασσικὸ γιὰ τὴν Θεομήτορα ποιητικὸ ἔργο τῶν «Χαιρετισμῶν».

«Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμπει

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείπει

Χαῖρε ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνους λογισμοῖς

Χαῖρε βάθος δυσθεώρητον καὶ ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς».

Καὶ ποτὲ λαὸς δὲν ὕμνησε ὅπως ὁ Ἕλληνας τοῦ Βυζαντίου καὶ τοῦ σκλαβωμένου ἔπειτα Γένους, μὲ πάθος θερμότερο τὴν Μητέρα τοῦ Λυτρωτοῦ. Λαὸς βασανισμένος, ἔθνος βαθύτατο πονεμένο καὶ πικραμένο, βρῆκε στὸ πρόσωπο τῆς τραγικῆς Μητέρας, μιὰ ἐκφραση ἀπόλυτα δική του. Τὸ θριαμβευτικὸ στεφάνωμα τοῦ πόνου καὶ τῆς καρτερίας, ποὺ εἶναι τὸ νόημα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἀσκεῖ βαθεῖα συγκίνηση στὸν βαθύτατο αἰσθηματικὸ λαό μας, γιὰ τοῦτο καὶ ἡ μεγάλη αὐτὴ θεομητορικὴ ἐορτή, ἡ νίκη καὶ ἡ ἀποθέωσίς της ἔχει γιὰ μᾶς βαθεῖα ἐθνικὴ σημασία.

Ἡ Παναγία τόσο στὴν θρησκευτικὴ συνείδηση, ὅσο καὶ στὴν πλατύτερα ἀνθρώπινη ψυχὴ εἶναι μιὰ διαρκὴς παρουσία τοῦ θείου. Εἶναι μιὰ ζέστη, μιὰ καλωσύνη, μιὰ ἐπιείκεια, μιὰ φρόνηση, μιὰ συμβουλή, μιὰ σκέπη, μιὰ στοργή, μιὰ ὑπόσχεση. Εἶναι τὸ θεῖο πρόσωπο ποὺ τὸ νοιώθουμε δικό μας, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὰ σπλάχνα μας, ποὺ ἡ παρουσία του εἶναι πάντα ζωντανὴ ἐμπρὸς μας. Γι' αὐτοὺς ποὺ ἀνοίγουν τὴν ψυχὴ τους στὴν γλυκειὰ μαζὺ καὶ τραγικὴ μητέρα τοῦ πόνου, ἡ Θεοτόκος ἡμερώνει, ἐξαγνίζει, θεραπεύει, καταλαγιάζει τὰ πάθη, γεννᾷ τὴν διάθεση τῆς ἀγνῆς λατρείας, ἐνθουσιάζει, προσφέρει τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν σωτηρία. Αὐτὴ εἶναι ἡ Παναγία ὅπως τὴν ἐνοιῶσαν οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, ὅπως τὴν νοιώθουμε ἐμεῖς σήμερα. Οἱ πρῶτοι Ἕλληνες ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρεία στὸν Χριστιανισμόν δέχθηκαν μὲ λαχτὰ τὴν Μεγάλῃ Μητέρα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, κι' ἀμέσως μετέτρεψαν τὸν περικαλλὴ ναὸ τοῦ Παρθενῶνα σὲ χριστιανικὸ ναὸ πρὸς τιμὴν τῆς Θεοτόκου, ἐνῶ ἡ ὑπέροχη ἀττική τέχνη, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐλπίδες τῶν κατοίκων τοῦ

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Κατωτέρω δημοσιεύομεν περισπούδαστον ἀνακοίνωσιν τῆς Ο.Χ.Ε.Π. ἥτις ἀποτελεῖ πηγὴν θερησκευτικῆς καὶ πνευματικῆς δραστηριότητος τῶν Πατρῶν. Συγκαίρομεν τὴν Ἐνωσιν διὰ τὴν δράσιν τῆς καὶ εὐχόμεθα ἀνάπτυξιν τοῦ αγωνιστικοῦ πνεύματος τῶν μελῶν τῆς, διότι παντοῦ ἡ Ὁρθοδοξία βάλλεται :

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

*Αριθμ. Πρωτ. 81

*Ἀξιότιμε Κε Διευθυντά,

Ἀνακοινούμεν τὸ περιεχόμενον ἡμετέρου ἐγγραφου πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κοινοποιηθέντος ἐν ἀντιγραφῇ καὶ πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοὺς κ. κ. ὑπουργοὺς Παιδείας, Ἑσωτερικῶν καὶ Δικαιοσύνης, ἐπὶ τοῦ παλαιοημερολογητικοῦ ζητήματος.

Κ Ὁ ρ ὀ ς

Τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ΑΘΗΝΑΣ

Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατοι,

Ἡ «Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἐνωσις Πατρῶν», ἀποτελουμένη ἀπὸ 200 καὶ ἄνω ψυχάς, φέρουσα βαρέως τὸ ἐπελθὼν διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου Σχίσμα ἐν τῇ Μιᾷ, Ἀγίᾳ, Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ παρακολουθοῦσα μετὰ βαθυντάτης θλίψεως τὸν κατὰ τῶν ἀδελφῶν παλαιοημερολογιτῶν διωγμὸν καὶ τὰς παντοειδείς κατ' αὐτῶν καταπιέσεις, ἐνθυμιζούσας «Ἱερὰν Ἐξέτασιν» αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ ὑποβάλλῃ ὑμῖν εὐλαβῶς τὴν θερμὴν παρακλήσιν, ὅπως σπεύσητε καὶ ἐπαναφέρητε τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν Ἐκκλησίαν ἀφῆνοντες τὴν πολιτείαν νὰ κάμνῃ χοῦσιν τοῦ Γρηγοριανοῦ τοιοῦτου ὥς τὸ Β.Α. ἀπὸ 18)23-1-1923 δοίξει. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ διαφεύγῃ τῆς ὑμετέρας ἀντιλήψεως ἡ προξενηθεῖσα ζημία εἰς τὸ Χριστεπὶνυμον πλήρωμα ἀπὸ τὴν ἐπελθοῦσαν διαίρεσιν τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοὺς σοβαροὺς κινδύνους Ἐκκλησιαστικοὺς καὶ Ἐθνικοὺς, πὺν ἐγκυμονεῖ ἡ τυχὸν παράτασις ταύτης. Ὅθεν καὶ ἔτι ποιούμεθα εὐλαβῇ ἔκκλησιν ὅπως παρακάμψητε πᾶν ἐμπόδιον, αἰρούμενοι εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων, ἀποδόσητε τὴν εἰρήνην καὶ γαλήνην ἐν τῇ Ἀγίᾳ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐνώσητε ταύτην, ἵνα, πάντες ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ δοξάζομεν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Μιᾶς, Ἀγίας ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτῃς Τριάδος τοῦ Ἐνὸς Θεοῦ. Ἐν ἐναντία δὲ περιπτώσει κατισχύσεως τοῦ πεί-

Ζητοῦμεν Συγγνώμην

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον καὶ εἰς τὸ περισπούδαστον ἄρθρον τοῦ ἐξαιρέτου συνεργάτου μας Πανοσιολογιώτατου Χρυσοστόμου Νασιλίμη, διέφυγαν τὴν προσοχὴν ὀρισμένα τυπογραφικὰ λάθη. Ζητοῦμεν συγγνώμην καὶ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας καὶ ἀπὸ τὸν ἐκλεκτὸν μας ἀρθρογράφον.

λαμπροῦ Ἀστεως ἀφιερώθηκαν στὴν Μεγάλῃ προστάτιστα.

«Μαρία κυρὰ Ἀθηνιώτισσα, πιδ γαλήνῃ πιδ ὠραία στὸν πιδ ὠραῖο, πιδ γαλήνῃ μέσα στοὺς θρόνους νικήτρα ἐσὺ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ σκέπη τῆς Ἀθῆνας Στὸν πόλεμο ὁδηγήτρα ἐσὺ, μεσίτρα στὴν Εἰρήνῃ, Ὑπέρμαχη στρατήγισσα, σὲ Ἑσὲ τὰ νικήτρια».

Σ' αὐτὴν τὴν Παναγία προσεύχεται νοσερὰ μέσα σὲ μιὰ βαθειὰ πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ κατάνυξη κάθῃ ἄνθρωπος στὶς στιγμὲς τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀγωνίας του. Τῆς ἐμπιστεύεται ὅλα τὰ μυστικά τῆς ζωῆς του, τὶς χαρὰς καὶ τὶς λύπες, τὶς ἀρετὲς καὶ τὰ σφάλματα, Τῆς ζητεῖ τὴν βοήθειαν στοὺς κινδύνους καὶ τέλος τῆς προσφέρει τὰ νικήτρια. Μὲ μιὰ λέξη, ἐμπρὸς στὸ γλυκὸ πρόσωπο τῆς Θεοτόκου γίνεται πάντα ἡ πιδ βαθειὰ καὶ ἡ πιδ εἰλικρινὲς ἐξομολόγησις.

Ἡ ἑλληνικὴ γῆ εἶναι κατάσπαρτη ἀπὸ Ἐκκλησίες καὶ Μοναστήρια, πὺν σεμνύνονται στὸ ὄνομα τῆς Παναγίας καὶ πὺν ἓνα παλὸν εἰκόνισμα, πὺν τὸ βρέχουν συνεχῶς τὰ δάκρυα τῶν πονεμένων, συννοδούμενο ἀπὸ τὴν βαθειὰ πίστη, μετατρέπει σὲ μεγαλοπρεπὴ παλάτι τὸν φτωχὸ ναὸ τῆς «βασίλισσας τῶν Οὐρανῶν».

Ἀλλὰ ἐκεῖνο πὺν χαρακτηρίζει κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπο τὴν συγκίνησιν πὺν νοιώθουμε ἐμπρὸς στὴν πολυπὸν Θεομήτορα εἶναι κυρίως ὁ τρόπος πὺν τὴν εἰκονίζουμε καὶ τὰ ποικιλλόνυμα ἐπίθετα πὺν Τῆς ἀπονέμει ἡ πολυσύνθετη ψυχρὸν σύνθεσιν τοῦ λαοῦ μας.

Καὶ πρῶτα στὸν τομέα τῆς τέχνης, ἡ μορφὴ τῆς Παναγίας εἶναι μιὰ ἀληθινὴ πηγὴ κατανύξεως καὶ παρηγορίας. Τὸ βλέμμα Τῆς—ἐκεῖνο πὺν πάντα χαρακτηρίζει τὴν ἐσωτερικότητα τοῦ ἀνθρώπου—ὅπως γράφει σὲ αἰσθητικὴ ἀνάλυσιν ἔ διαλεχτὸς ἀγιογράφος Φώτης Κόντογλου, εἶναι μελαγχολικὸ, ἀπλό, ἥσυχον, συμπαθητικὸ, ἀγαπητὸ, θλιμμένο μαζὺ καὶ χαρσποῖο, αὐστηρὸ σύγχρονον ὅμως καὶ συμπονετικὸ, πνευματικὸ, ἀθῶον, πρᾶον, σεμνόντατο, καθρέφτισμα μυστικὸ τοῦ παραδείσου, βασιλικὸ, μαζὺ καὶ ταπεινὸ, ἀνθρώπινον καὶ θεϊκὸ, ἐλεγκτικὸ, φιλάνθρωπον, δροσερὸ, μὲ μιὰ λέξη, ἀγιώτατο. Ἡ θεία αὐτὴ μορφὴ συνεκλόνισε ψυχὰς καὶ ἐδημιούργησε μετὰ τῶν ἄλλων, ὑπέρροχα ἔργα τέχνης καὶ κυρίως στὸν τομέα τῆς λογοτεχνίας καὶ τῆς ποιήσεως.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ποιητὴς λαὸς στὶς στιγμὲς τῆς ἐντονης λατρευτικῆς του διαθέσεως πρὸς τὴν Παντάνασσα, Τὴν ὠνόμασε: Ζῶσα καὶ ἀφθονος πηγὴ, Ἐμψυχος Κιβωτός, Ἀχραντος, Ἀμόλυντος, Ἀειμακάριστος καὶ παναμώμητος, Προστάτισσα καὶ Ἐπεκοῦσα, Χρυσὴ Λυχνία, Μανασίος Στάμνος, Σκάπη τοῦ Κόσμου, Ἀκτὶς νοητοῦ Ἠλίου, ἀδικουμένων Προστάτις, Βακτηρία τυφλῶν, Ὀλιβομένων ἡ Χαρὰ καὶ χίλια δυὸ ἄλλα πὺν φανερόνουν ἄμετρῃ ἀγάπῃ, βαθύτατον σεβασμὸν καὶ τὴν ἐλπίδα τῶν πιστῶν γιὰ τὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς.

Ἡ Παναγία Παρθένος παραμένει τὸ σύμβολον τῆς ἀγιότητος. Στοὺς μακροὺς καὶ πολύμοχθους ἀγῶνες τοῦ ἔθνους μας στάθηκε φιλόστοργη προστατίς. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ θεία τῆς Μεταστάσεως γιορτάζεται μὲ ἰδιαίτερη κατάνυξη καὶ βαθύτατον σεβασμὸν.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΜΑΣ ΜΟΝΩΝ

Εἶναι πραγματικῶς τόσο κουραστικὴ ἡ ἐποχὴ μας, ὥστε ὁ καθεὶς ἐπιζητεῖ τὴν ψυχικὴν ἀνάπαυσιν καὶ γαλήνην πλησίον ἐνὸς περιβάλλοντος ἡσυχου, κατανυκτικοῦ καὶ ἀποπνέοντος τὸ ἄρωμα μιᾶς ἀνωτέρας πνευματικότητος. Ποῦ νὰ τὸ εὕρῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ περιβάλλον; Μόνον εἰς μίαν ἀγρυπνίαν, ὅπου εἰς τὴν γαλήνην τῆς νυκτὸς ἡ ψυχὴ μεταρσιούται πλησίον τοῦ πλάστου της. Καὶ μία τοιαύτη ἀγρυπνία μόνον εἰς μίαν μονήν, ὅπου αἱ μοναχαὶ ἢ οἱ μοναχοὶ ὡς χερουβὶμ ψάλλουν.

Τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας οἱ ἀπ' Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς προσκυνηταὶ εἶχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀπολαύσουν μιᾶς τοιαύτης δωρεᾶς εἰς τὰς ἐγγυς τοῦ Λεκανοπεδίου Ἀττικῆς ἱερὰς καὶ σεβασμίας ἡμῶν μονάς.

Οὕτω τῆς Ἀγίας Θεοπρομήτορος Ἀννης οἱ προσκυνηταὶ εὐρέθησαν εἰς τὸν ἱερὸν χώρον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βαρυμπόμπης, ἣτις ἐκτίσθη μὲν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, πανηγυρίζει ὅμως τῆς Ἀγίας Ἀννης. Εἰς τὸ προαύλιον τῆς Μονῆς αὐτῆς, κατόρθωμα τοῦ ἀκαμάτου ζήλου καὶ τῆς ἀκαταπονήτου δραστηριότητος τοῦ Πατρὸς Παρθενίου καὶ τῆς ἡγουμένης Γερωντίσσης Εὐθυμίας, ἀναπαύεται καὶ ὁ σεπτὸς ἡμῶν ἡγέτης καὶ Ποιμενάρχης. Ἐκεῖ ἡ ἀγρυπνία ἐτελέσθη κατὰ τὸ ἀγιορειτικὸν τυπικὸν καὶ ἔψαλλαν αἱ μοναχαί, οἱ ὁποῖαι γνωρίζουν ἀπαισίτως τὴν Βυζαντινὴν Μουσικὴν.

Πλησίον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Πατρὸς Παρθενίου εὐρίσκεται ἡ Ἱερὰ Μονή, ἡ τιμωμένη ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας ὁσιοπαρθενομάστουρας Παρασκευῆς. Αὕτη εἶναι κτίσμα καὶ ἱδρυμα τοῦ ἀειμνήστου Πνευματικοῦ Ἱερωνύμου, εἰς τὸν ὁποῖον πολλοὶ ὀφείλουν τὴν σωτηρίαν των. Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ δομητήρια τοῦ Ἀγῶνος μας καὶ ἀγωνίζεται σκληρῶς ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην καθοδήγησιν τῆς ἡγουμένης γερωντίσσης Χριστοτύμης. Εἰς αὐτὴν αἱ ψαλμωδίαὶ τῶν καλλιφόνων βυζαντινῶν ἱεροψαλτῶν Ἰωάννου Συμεωνίδου, Πασχαλίδου ἐκ Θεσσαλονίκης καὶ ἄλλων ἀνεβίβασαν τὰς ψυχὰς τῶν πολυπληθῶν προσκυνητῶν πλησίον τοῦ Θρόνου τῆς Χάριτος.

σματος καὶ διαιωνίσεως τοῦ Σχίσματος, δηλοῦμεν ὅτι θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν θλίβεράν δι' ἡμᾶς ἀνάγκην νὰ ἀποχωρήσωμεν ἀπὸ τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἐνταχθῶμεν εἰς τὴν ἀκολουθοῦσαν τὸν Ἰουλιανὸν Παράταξιν ὥς ἀποτελοῦσαν τὴν Γνησίαν ἔκφρασιν καὶ ἐκδήλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς Ὁρθοδοξίας τὴν ὁποίαν δυστυχῶς ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία εἰς πλείστα ὅσα σημεῖα ἐνόθευσε παραβαίνουσα πλείστους ὅσους τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἡ δὲ εὐθύνη διὰ τὴν διεύρυσιν τοῦ Σχίσματος θὰ βαρύνῃ ἐξ ὁλοκλήρου ὑμᾶς αὐτοίς.

Μετὰ τοῦ προσήκοντος Σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας Διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν Ἐνῶσιν Πατρῶν

ΕΝΤΟΛΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ

Τὰ πνευματικὰ Ὑμῶν τέκνα

Ὁ Πρόεδρος
Π. Γιαννικόπουλος

Ὁ Γραμματεὺς
Δημ. Ἀνδρέσσας

Τῆς Ἀγίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου λαμπρὰ καὶ κατανυκτικὴ ἀγρυπνία καὶ λειτουργία εἰς τὸ παρεκκλήσιον ἐτελέσθη εἰς τὴν φερώνυμον τῆς Ἀγίας Ἱερᾶν Μονὴν παρὰ τὴν Λυκόβουσιν. Ἡ ἱερὰ αὕτη μονή, καθοδηγουμένη ὑπὸ τῆς ἀκαταπονήτου ἀγωνιστρίας ἡγουμένης Μελετίας, ἣτις διε-

Ἀπὸ τὸν λαμπρὸν ἐορτασμὸν τῆς Ἀγίας Εἰρήνης (Χρυσοβαλάντου) παρὰ τὴν Λυκόβουσιν. Ἡ στιγμὴ τῆς λιτανεύσεως τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης. Παρ' αὐτὴν διακρίνεται ἡ ἡγουμένη γερωνίσσα Μελετία

κρίθη εἰς Ἐκκλησιαστικοὺς καὶ Ἐθνικοὺς ἀγῶνας, ἀποτελεῖ μίαν πνευματικὴν ὄασιν καὶ πηγὴν ἐννάμεως. Ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Ἀγίας πολλὰ θαύματα ἔχει ἐπιτελέσει καὶ πολλὴν παρηγορίαν ἐμπνέει. Ἐγένετο λιτανεύσεις τῆς ἱερᾶς εἰκόνης. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστήθησαν ὅλοι ἀπὸ τὸν ζήλον, τὴν καλωσύνην καὶ τὴν σεμνότητα τοῦ ἐφημερίου πατρὸς Γαβριήλ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπανηγύριζεν εἰς Παιανίαν Ἀττικῆς, παρὰ τὴν θέσιν Καρελάς, ἡ τιμωμένη ὁσαύτως ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου ἱερὰ μονή, ἥς προΐσταται ἡ σεμνοτάτη καὶ ταπεινόφρων ἡγουμένη γερωνίσσα Ματρούνα. Ἡ ἱερὰ αὕτη μονὴ ἐφαρμόζει μὲ ἐπαινετὴν ἀκρίβειαν τὸ τυπικὸν γυναικείων μονῶν καὶ αἱ ὀλίγα ἀδελφαί, ποὺ ἐνασχοῦνται εἰς αὐτὴν συγκινοῦν τοὺς ἐπισκέπτας μὲ τὴν χριστιανικὴν των καλωσύνην καὶ γλυκύτητα.

Ἡ περιγραφή μας κλείει μὲ τὴν πανήγυριν τῆς ἀνδρικῆς Μονῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος παρὰ τὴν Κρόνιζαν Ἀττικῆς Εἶναι ἡ μόνη Ἀνδρική μονὴ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ κατευθύνεται ὑπὸ τοῦ ἀκαταπονήτου ἡγουμένου αὐτῆς, πατρὸς Βίκτωρος, ὅστις ἐπιτελεῖ τὸν σπουδαῖον καὶ ἀνεκτίμητον ἄθλον τῆς ἐκδόσεως τῶν Συναξαριστῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς καὶ ἄλλων ὠφελίμων βιβλίων.

Εἰς αὐτὰς τὰς ἱερὰς Μονὰς ἀνεπαύθησαν πνευματικῶς κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς πλήθη εὐσεβῶν χριστιανῶν, νοσταλγῶν καὶ ἀκολουθῶν τῆς ἱερᾶς προτροπῆς τοῦ ἀναβαθμοῦ «Εἰς τὰ ὅρη ψυχὴ ἀρθῶμεν, ὅθεν βοήθεια ἔξει»

Βεβαίως ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι ἱερὰι μοναὶ, ἀμιλ-

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ ΚΑΙ Η ΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ἀναδημοσίευσις ἐκ τῆς «Βραδυνῆς» τῆς 19 Αὐγούστου 1957

Ὁφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι δὲν ὑπῆρξε μικρὰ ἢ ἐκπληξίς ὅχι μόνον ἡμῶν, ἀλλὰ καί, ὅπως μαρτυρεῖται ἀπὸ πληθώραν ἐπιστολῶν τῶν ἀναγνωστῶν μας, δι' ὅσα ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ εἴπῃ κατὰ τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον τοῦ ἐναντίον μιᾶς μερίδος Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται ἐν διαφωνίᾳ ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἰσχύον ἐπίσημον πολιτικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον.

Διὰ τὰ εἴμεθα σαφέστεροι πρόκειται περὶ τῶν παλαιοημερολογιτῶν συμπολιτῶν μας, οἱ ὅποιοι οὔτε πολὺ οὔτε ὀλίγον, ἐχαρκτηρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὡς ἀπειλοῦντες νὰ διασπάσουν τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐθνικὴν ἡμῶν ἐνότητα. Ὁ χαρακτηρισμὸς εἶναι τόσον βαρὺς ὅσον καὶ ἀδικος.

Οἱ παλαιοημερολογίται δὲν εἶναι οὔτε αἰρετικοί, οὔτε ἐναντίον τοῦ ἔθνους καὶ τῆς πατρίδος ἐργάζονται. Εἶναι ὁρθόδοξοι χριστιανοί, πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀριστοὶ Ἕλληνες πολῖται, βαθύτατα ἐθνικόφρονες ἐν τῷ συνόλῳ τῶν καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως ὑπερηρέτησαντες καὶ ὑπηρετοῦντες τὴν πατρίδα. Ἡ προσήλωσις τῶν εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον οὐδεμίαν ἀπολύτως ἐνέχει ἀντίθεσιν πρὸς τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ αἱ ιδιότυποι αὐταὶ πεποιθήσεις τῶν εἶναι ἀβλαβεῖς καὶ ἀκίνδυνοι. Δύναται δὲ νὰ λεχθῇ μετὰ θετικότητος ὅτι ἡ μεταξὺ παλαιοημερολογιτῶν καὶ ἐπισήμου Ἐκκλησίας ἀντίθεσις ἐδημιουργήθη καὶ ὤξυνθη ἐξ ἀδικαιολογήτου ἀδιαλλαγίας, ὅχι βεβαίως τῶν πρώτων καὶ ἐκ τῆς οὔτε νομίμου, ἀλλ' οὔτε καὶ σώφρονος στάσεως τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἀπέναντί τῶν τὸ Κράτος.

Διότι διώκονται οἱ παλαιοημερολογίται ὡς ἂν ἐπρόκειτο περὶ κακοποιῶν, ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητα εἶναι ἄμεμπτοι πολῖται, ἀριστοὶ οἰκογενεάρχαι, καλοὶ χριστιανοὶ καὶ ἀποτελοῦν ἐν τῇ ὁλότητι τῶν ἐν τῶν στερεωτέρων βάθρων τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν ὑποστάσεως.

Ἡ ἀνεξίθρησκέα ἀποτελεῖ ἓνα τῶν ἀκρογωνναίων λίθων τοῦ φιλελευθέρου καὶ δημοκρατικοῦ τῆς Ἑλλάδος Συντάγματος καὶ παρήλθεν ἀνεπιστρεπτί πλέον ἡ ἐποχὴ τῶν μισαλλοδόξων φανατισμῶν καὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐρίδων καὶ διωγμῶν.

Ἀποτελεῖ σφάλμα βαρὺ Κράτους καὶ Ἐκκλησίας ἡ δίωξις φιλησύχων καὶ ἀκάκων πολιτῶν, μόνον διότι πιστεύουν εἰς τοῦτο καὶ ὅχι εἰς ἐκεῖνο τὸ σύστημα τῆς μετρήσεως τοῦ χρόνου. Ἄν αἱ ἀντιλήψεις τῶν εἶναι πεπλανημέναι, ἡ πλάνη οὐδένα ἐγκλείει κίνδυνον καὶ εἰς οὐδένα προξενεῖ βλάβην ἢ ζημίαν. Μόνον τετραγαμμένη φαντασία ἢ ἄλλα κίνη-

λώμεναι εἰς σεμνότητα καὶ εἰς πνευματικὴν προκοπὴν, ὅπως π.χ. τοῦ σεβαστοῦ προέδρου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἐπιτροπῆς πατρὸς Ἀκακίου καὶ ἄλλων. Ὅταν πανηγυρίζουν θὰ γράψωμεν σχετικῶς.

Ὁ προσκυνητὴς

τρα δύνανται νὰ προκαλοῦν ὀπτασίας κινδύνων διὰ τὴν θρησκείαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ζημίας διὰ τὸ ἔθνος καὶ τὴν Πολιτείαν. Ἀλλὰ καὶ πέραν τούτου ἡ Ἐκκλησία καὶ δὴ ἡ ἐπίσημος τοῦ Κράτους Ἐκκλησία δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ τὰ μεγάλα διδάγματα τῆς ἰδίας αὐτῆς ἱστορίας ἢ ὅποια διδάσκει ὅτι οἱ διωγμοὶ ἀποφέρουν τὰ ἀντίθετα τῶν ἐπιδιωκομένων ὁποτελέσματα.

Ἄλλοι εἶναι δρόμοι πρὸς τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ στραφῇ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλοι οἱ ἀγῶνες πρὸς τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ κατευθύνῃ τὰς προσπάθειάς της. Ἡ καλλιέργεια τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος καὶ ἡ ἐξυψώσις τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως τοῦ λαοῦ, ἡ ἐξυγιάνσις καὶ ἡ μόρφωσις τοῦ κλήρου πρὸς πληρεστέραν ἐκπλήρωσιν τῆς μεγάλης καὶ ἁγίας ἀποστολῆς του, ἡ προσέγγισις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν κοινωνίαν πρὸς καλλιτέραν ποδηγέτησιν καὶ καθοδήγησιν της, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐπούλωσιν ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ τῶν μεγάλων κοινωνικῶν πληγῶν τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, πρὸς στήριξιν τῶν κυμαινομένων συνειδήσεων καὶ μὲ μίαν λέξιν πρὸς θεραπείαν τῆς βαρυτάτης ἡθικῆς νόσου, ἡ ὁποία κατατρίβει τὸν ἄνθρωπον καὶ μὲ αὐξοῦσαν καθημερινῶς δεσύρτητα κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον. Ἡ ἀληθὴς ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη πρὸς τὴν ἐθνικὴν μας ἱστορίαν, δὲν εἶναι μόνον ἡ ἐν τοῖς ναοῖς ἱερετευστία. Εἶναι, πρὸ παντὸς ἡ ἱεραποστολὴ καὶ ἡ διακονία, δηλαδὴ ἡ εἴσοδος καὶ ἡ διεξόδος εἰς τὴν καλὴν τοῦ πτωχοῦ καὶ εἰς τὴν τρώγλην τοῦ δυστυχικοῦ, ἡ παρηγορία καὶ ἡ ψυχικὴ ἀναστήλωσις τοῦ πονεμένου, ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀντίξοι περὶστάσεις ἔχουν φέροι εἰς ἀπὸγνωσην καὶ ἀπελπίσιν διὰ τὰς προληφθεῖς ἐκρήξεις, αἱ ὁποῖαι ἀποβαίνουν πάντοτε πρὸς ζημίαν καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους καὶ τῆς κοινωνίας.

Πρέπει ὁ Χριστιανὸς νὰ βλέπῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἐν τῷ προσώπῳ τῶν λειτουργῶν τῆς συμπαραστάτι δὰ του ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ νὰ εὐρίσκη εἰς αὐτὴν τὸ ἡθικὸν στήριγμα εἰς τὰς δυσχερεῖς στιγμὰς τῆς ζωῆς του. Νὰ αἰσθάνεται μὲ μίαν λέξιν τὴν φροντίδα, τὴν μεριμνάν της καὶ τὴν ἀγάπην της. «Ἐὰν ἀγάπην μὴ ἔχω, ἐδίδαξεν ὁ μέγας Παῦλος, γέγονα χαλκὸς ἤχων καὶ κύμβαλον ἀλαλάζον».

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καὶ Ἀρχιεπίσκοπον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καὶ Μητροπολίτην Καλαμάκην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ

Πνευματικός καθρέπτης

(Ματθ. 18, 21—35)

Οἱ ἄνθρωποι συνήθως θεωροῦν τοὺς ἑαυτοῦς των τελείους. Τόσον δὲ εὐκόλως σχηματίζουν τὴν κρίσιν αὐτὴν διὰ τὸν ἑαυτὸν των, ὥστε δὲν διστάζουν νὰ ἀγανακτοῦν καὶ ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ... Θεοῦ ἀκόμη, διότι παραβλέπει τὴν... τελειότητά των αὐτὴν!

Νὰ ὁμως, ποὺ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος μᾶς παρουσιάζει ἕναν πνευματικὸν καθρέπτην, ὁ ὁποῖος μὲ ἀκριβείαν καὶ ἀντικειμενικότητα ἐμφανίζει τὴν ἀξίαν ἐνὸς ἐκάστου, τὴν ἀξίαν ὅλων μας! Ὁ πνευματικὸς αὐτὸς καθρέπτης παρουσιάζει ὅλους μας ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ ὀφειλέτας σημαντικοῦ ποσοῦ, ἀπορρομένου εἰς 3.000.000 (τρὶς ἑκατομμύρια) χρυσῶν σημερινῶν λιρῶν, ἢ 1000 (χιλίων) ταλάντων, κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴν ἔκφρασιν. Τί σημαίνει ἡ ὀφειλή, χρέος; Σημαίνει τὰ ἁμαρτήματα, τὰ ὁποῖα διὰ τῶν αἰσθησέων, διὰ τῆς διανοίας, διὰ λόγον, δι' ἔργων διαπραττεῖ καθ' ἐκάστην ὁ ἄνθρωπος! Δὲν ὑπάρχει οὐδὲ εἷς ἄνθρωπος, χωρὶς ἁμαρτίαν. Δι' ὅλους ἰσχύει ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν διευτύωσε ὁ Λαυρεντίος. «Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνέληφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκύρθη με ἡ μήτηρ μου». Καὶ μόνον ὅτι δὲν προσέξαμε ὅσο ἐπρεπε τὴν φορικτὴ θυσία τοῦ Γολγοθᾶ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξεπήγαγε ἡ σωτηρία μας, εἶναι ἀρκετὸ διὰ νὰ μᾶς καταστήσῃ φορικτὰ ἐνόχους ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Ἐρωτᾷ ὁ Ἀπ. Παῦλος ἀδυσωπήτως εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴν «Πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας»

Ἡ ἀδιαφορία αὕτη γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν μας ἕνα θανατηφόρο σύμπλεγμα ἀσεβείας, ἐγωῖσμοῦ, ἀλαστονείας, ποὺ μᾶς καθιστᾷ ὀφειλέτας ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Τὴν ὀφειλὴν δὲ αὕτη τίποτε δὲν δύναται νὰ τὴν ἀποσβέσῃ. Μόνον ἡ χάρις τοῦ Κυρίου τὴν διαγράφει. Ἀλλὰ ἡ χάρις αὕτη παρέχεται στὸν μακρόθυμο, στὸν ἐπεικῆ, σὲ κείνον, ποὺ παραβλέπει τὸ χρέος τῶν 100 δηναρίων, δηλαδὴ τῶν 75 Δρχ τοῦ συνανθρώπου του.

Συγγνώμην πρὸς ὅλους! Ἰδοὺ ἡ ἀπαίτησις τοῦ Κυρίου. Μὰ τότε νὰ ἀρῇσω νὰ ὀργιάξῃ ὁ συνοφάντης, ὁ ἄδικος, ὁ πλεονέκτης; Κανεῖς δὲν τὸ συνιστᾷ αὐτό! Πρέπει χάριν αὐτῆς ταύτης τῆς κοινωνικῆς ἁρμονίας νὰ ἐπικρατῇ ἡ δικαιοσύνη, ἡ ὁποία καὶ αὕτη προέρχεται ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς Σοφίας τοῦ Θεοῦ.

Ἀμυνόμενοι ὁμως ἐναντίον τοῦ κακοῦ καὶ προστατευόμενοι ἀπὸ τὰς ἀδίκους ἐπιθέσεις τῶν κακῶν ἀνθρώπων, δὲν θὰ πρέπει νὰ μᾶς διακρίνῃ ἐμπάθεια καὶ μῖσος. Ὅπως ἀκριβῶς ἀμυνόμεθα ἐναντίον τῶν δυσμενῶν καιρικῶν καταστάσεων, βροχῆς, σεισμοῦ, χιόνος, καταιγίδος, χωρὶς νὰ μισοῦμε τὴν φύσιν, τὴν ὁποίαν θεωροῦμεν δημιουργημένην τοῦ Θεοῦ, ἔτσι θὰ πρέπει νὰ προστατευόμεθα καὶ ἀπὸ τὰς κακίας τῶν ἀνθρώπων, χωρὶς νὰ τοὺς μισοῦμε.

Ἡ ἀποκορύφωσις ὁμως τῆς χριστιανικῆς τελειότητος εἶναι ἡ μακροθυμία, ἡ ἀπόδοσις τοῦ καλοῦ ἀντὶ τοῦ κακοῦ, ἡ χρηστότης καὶ ἡ ἀγαθωσύνη πρὸς τοὺς ἐχθρούς μας. Τότε πᾶς θὰ ἔχουμε μίαν ἐ-

σωτερικὴν ἀναλογίαν γὰρ τὸν Θεόν, θὰ εἴμεθα υἱοὶ τοῦ Ὑψίστου.

Ἄς δοῦμε τὴν μορφήν μας στὸν πνευματικὸ καθρέπτη τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου καὶ ἄς ζυγίσουμε τὴν ἀξία μας ὅχι μὲ τὴν ἐλαφρότητα τῆς προσωπικῆς μᾶς αὐταρεσκείας, ἀλλὰ μὲ τὸ κριτήριον τῆς ἀγάπης, ποὺ θυγατέρα τῆς εἶναι ἡ μακροθυμία!

Ὅλοι εἴμεθα ὀφειλέται ποίος θὰ καυχηθῇ γὰρ τὴν ἀξία του;

Ἡ ΛΑΡΙΣΑ ΘΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐξῶθεν τῆς θύρας Σταυρὸς—δόλωμα καὶ ἔσωθεν ὁ Διάβολος μὲ θρανία μόνον καὶ διδασκαλίαν σατανικὴν. Ἐκεῖ καταρρίπτονται καὶ καταρροῦνται τὰ ἐπτά μυστήρια, τὸ Τριδικὸν τῆς Θεότητος καὶ καταπατοῦνται αἱ Ἁγίαι εἰκόνες καὶ ὅτι ἀντιχριστιανικὸν κηρύττεται ἐν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ δυστυχῶς Ἑλληνος Νικ. Ζαχαριάδου, ἀντιπροσώπου Ἑμπορ. Οἴκων, ὅστις ἐξελέγη ὡς ὁ ἀρχὼν τῆς Συναγωγῆς ταύτης, ἥτις ἐν Κατερίνῃ τῆς Μακεδονίας, ἀνενοχλῆτως δρώσα, ἔσυρε πρὸς τὴν ἑαυτῆς πλάνην τὰ 2/3 τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ μάλιστα ὑπάρχουν πληροφορίες, ὅτι ἠγόρασαν καὶ ἱερὰν τινα αὐτόθι Μονήν, ἣν καὶ τελικῶς διέλυσαν,

Ἡ Λάρισα, ἔδρα τῆς Ἐπισκοπῆς τοῦ Ἀγ. Ἀχιλλεῖου, ὅστις κατήσχυνεν τὸν Ἀρειὸν ἐν τῇ Ἀ. Οἰκουμένῃ Συνόδῳ τῆς Νικαίας, ἐπέπρωτο νὰ ἀλωθῇ καὶ καταστῇ—δυστυχῶς—Θρόνος τοῦ Σατανᾶ. Ὁ σχολιδὸς δράκων, ἡ Λερναία Ὑδρα, ἕνεκα τῆς χλιαρότητος τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἐνθροनिθεῖσα ἀσφαλῶς, ἐνεφάνισε μέχρι τοῦδε 5 ἐκ τῶν 9 κεφαλῶν τῆς.

1) Τὴν Τεκτονικὴν Στοάν, (Μασσωνισμόν) ὑπὸ τὸν Ἀνδρ. Κουτσίναν, ἔμπορον.

2) Τὸν Χιλιασμόν, ὑπὸ τὸν ἀπαίσιον ἐκείνον ἐκμυσλιστὴν, τὸν Νικόλαον Οἰκονόμον, κηλιδώσαντα τὸ ἐνδοξον ὄνομα τοῦ Ἑλληνος Ἀξιωματικοῦ, διότι, δυστυχῶς, ἐτύγχανε Λοχαγὸς καὶ μάλιστα συνταξιοδοτεῖται ἤδη πλουσιοπαρόχως παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, παρὰ δὲ τῶν Γιεχωβάδων τοῦ Τσάρλς—Στάουν τῆς Ἀμερικῆς, ἀμοίβηται μὲ ἱκανὰ δολλάρια διὰ τὴν ἀγορὰν ψυχῶν. Ἡ ἀναπτυχθεῖσα δραστηριότης, αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἀντιχριστῶν τούτων, ἠῤῥησε τὸν ἀριθμὸν τῶν Χιλιαστῶν, ἐντὸς τοῦ ἔτους 1957, κατὰ 75%, ὡς εὐχαρίστως διεπίστωσεν ὁ ἑξ Ἀμερικῆς ἐσχάτως περιοδεύσας τὴν Ἑλλάδα ἀνενοχλῆτως, ἐπίσημος ἐκπρόσωπος τοῦ Διαβόλου, ὅστις συνεχάρη διὰ τοῦτο τὰ παγκάκιστα αὐτοῦ ὄργανα καὶ ἀπένειμεν ἀναλόγως τὰ γραφεῖα καὶ τὰ... δολλάρια εἰς τοὺς φιλοτίμως ἐργασθέντας Μάρτυρας τοῦ Σατανᾶ. Ἐπέστη, ἄρα γε, ὁ καιρὸς ὥστε τοὺς ἀντιχριστοὺς αὐτοὺς δεῖ αὐξάνειν, ἡμᾶς δὲ ἐλαττωθῆναι; Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε κατὰ τὰ ἐπιτηδεύματα τῆς πονηρίας αὐτῶν, ὅτι κενὰ κατὰ Σοῦ ἐμελέτησαν. Ἀνάγκη βεβαίως ἔλθειν τὰ σκάνδαλα, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται καὶ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ φανερῇ, ὅτι δὲν ἦλθε νὰ βασανίσῃ αὐτοὺς πρὸ καιροῦ, ἀλλ' ἐπιτρέπει νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰ σώματα τῶν ἀντιχριστῶν, ὧν τὸ τέλος πνιγμὸς ἐν τῇ λίμνῃ τῇ

Ἡ ΛΑΤΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὑπῆρξεν τὸ πλεόν σεβαστὸν, μετὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Θεός, λέγομεν ὅτι ἡ Θεοτόκος τιμᾶται καὶ λατρεύεται πρώτη κατὰ σειράν μετὰ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ. Διὰ τὴν ὅμως ἡ τιμητικὴ αὐτῇ θέσις;

Ἡ ἀπάντησις ἐδόθη ἥδη. Ὄνομάσαμε αὐτὴν Θεοτόκον, δηλ. γυνὴ ἡ ὁποία ἔτεκε τὸν Θεόν.

Ὁ Θεός καὶ ὁ προαιώνιος Λόγος ἔγενεν δι' αὐτῆς σάρξ. Ἐν τούτοις ἐνῶ ἀπὸ τὸ λυκαυγὲς ἀκόμη τῆς Ἐκκλησίας ἡ Θεοτόκος τιμᾶται ὡς πρώτη μετὰ τὸν Ἐνα, ἡ προσωνυμία «Θεοτόκος» εὐρίσκεται εἰς γραπτὰ ἐκκλησιαστικὰ μνημεῖα γύρω εἰς τὸ 250, ἐποχὴν δηλ. τοῦ Ὁριγένους. Μέχρι τότε ἡ προσωνυμία αὐτῆς ἦτο Μαρία, μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ εἰς δὲ τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ὀνομάζεται Μαρία ἡ Παρθένος.

Ὅπως ὅμως ἡ αἱρετικὴ καὶ κακὸδοξος ἐρμηνεία τῶν ἱερῶν δογμάτων ἔθιξε τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου καὶ ἔτσι ἐδημιουργήθη τὸ πολύκροτον Χριστολογικὸν ζήτημα, δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀφίση ἐκτὸς τοῦ τῆς Θεοτόκου πρόσωπον.

Οὕτω οἱ Γνωστικοὶ πρῶτοι εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἡ Θεοτόκος εἰκονικῶς καὶ ὄχι πραγματικῶς ἐγέννησε τὸν Κύριον. Οἱ λύκοι αὐτοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἠθέλουν νὰ καταρτίσουν τὴν

καιομένην, ὅτι οὐκ ἐφύλαξαν, ὅπερ διὰ τοῦ Βαπτίσματος ἔλαβον, τὴν ὁρθόδοξον δῆλον ὅτι ὁμολογίαν, ἀφοῦ δι' ὀλίγα Ἰουδαϊκὰ δολλάρια ἐπώλησαν τὴν ψυχὴν των εἰς τὸν Διάβολον.

3) Τὸν Οὐνιτισμὸν (Καθολικῶν—Παπικῶν) μετὰ συναγωγὴν ἰδιόκτητον παρὰ τὴν ὁδὸν Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α' καὶ ἀρχισυνάγωγον σιδηροδρομικὸν Ὑπάλληλον τῶν ΣΕΚ.

4) Τὴν **Εὐαγγελικὴν Ἐκκλησίαν** περὶ ἧς ὁ λόγος καὶ

5) Τὸ ΚΚΕ ὅπερ ἠῤῥησε καταπληκτικῶς τὴν στρατιάν του ἐν Θεσσαλίᾳ ὥστε καὶ ξένοι ἀκόμη νὰ εὐρίσκωσιν ἐδῶ λίαν εὐκόλως εἰσιτήριον διὰ τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων, (ἐκτὸς τῆς Μπολσεβικικῆς ἐπιχορηγήσεως). Ἀντιστάσεως μὴ οὔσης ἡ προπαγάνδα ὁργιάζει, οἱ ἀρνούμενοι Ὁρησκίαν καὶ Πατριδα τακτοποιοῦνται εὐκόλως εἰς δημοσίας καὶ ἰδιωτικὰς θέσεις καὶ ἂν, διὰ τὰ μάτια παύονται πρὸς καιρὸν ἀπὸ τῆς μίας θέσεως, ὡς ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους, τὴν ἐπομένην, ἂν ὄχι τὴν αὐτὴν ἡμέραν, διορίζονται καὶ μονιμοποιοῦνται εἰς ἄλλην, μὲ κανονικὰ πιστοποιητικὰ, βάσει ἰσως μυστικοῦ τινος νόμου «περὶ παροχῆς διευκολύνσεως εἰς μὴ ἀνανήψαντας». Τοῦναντίον Ἕλληνες, μὴ φεισθέντες κόπων καὶ μόχθων διὰ τὴν διάσωσιν τῆς εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρηνοῦ περιπεσοῦσης τότε Πατρίδος, μὲ ἀνοιχτὰς ἀκόμη τὰς πληγὰς, ἅς ἐπ' ἡμέραν οἱ σήμερον ἀμειβόμενοι διὰ τὴν προδοσίαν, εὐρίσκουσι κλειστὰς τὰς θύρας πρὸς ἐργασίαν καὶ περίλυποι διερωτῶνται, «τί τὸ περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον; Ὅτι ἡ Πατρίς τοὺς μὲν προδότης καὶ σφαγεῖς μητρολαίας ἀμοίβει καὶ στεφανεῖ τὰ δὲ πιστὰ αὐτῆς τέκνα λακτίζει καὶ ἀποδιώκει ὡς χολεροβλήτους;» (Ἀκολουθεῖ)

ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Χριστοῦ. Μερικοὶ ἐκ τῶν ἐπιφανέστερων Πατέρων τῆς ἐποχῆς κατεπολέμησαν τὴν ἀντίληψιν αὐτήν. Ὁ Ἰγνάτιος, ὁ Εἰρηναῖος, ὁ Τερτυλλιανὸς ἐπανειλημμένως τονίζουν τὴν πραγματικὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλος μέγας αἱρετικὸς, ὅστις κατεπολέμησε τὸν ὅρον «Θεοτόκος» εἶναι ὁ Νεστόριος.

Ἡ χρονολογία τῆς κακοδοξίας ταύτης εἶναι τὸ 428. Ὁ Νεστόριος ὀνόμαζε τὴν Θεοτόκον Χριστοτόκον διότι αὕτη, ὡς ἔλεγε, ἐγέννησε τὸν Ἰησοῦν καὶ ὄχι τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Νεστόριος κατέληξε εἰς τὴν προσβολὴν τοῦ προσώπου τῆς Θεοτόκου ἐξ ἄλλης ὁδοῦ. Θέλων νὰ λύσῃ τὸ θέμα τῶν δύο φύσεων τοῦ Κυρίου παρεδέχετο συνάφειαν καὶ ὄχι ἐνότητα αὐτῶν. Οὕτω ἔφθανεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Μαρία εἶναι Μήτηρ τοῦ ἀνθρώπου Ἰησοῦ.

Ὁ καταπέλτης ἐναντίον τῶν κακοδοξίων ἔπρεπε εἰς τὴν Γ' Οἰκουμένην Σύνοδον τὸ 431. Ἡ Ἐφεσὸς ἔστειλε πρὸς ὅλας τὰς χώρας τὰς ἑκατομμύριας τὸ καθαρὸν μῆνυμα, τὴν καθαρὰν διδασκαλίαν περὶ τῆς Θεοτόκου. Ἡ ἐν Χαλκηδόνι Δ' Οἰκ. Σύνοδος ἐδραιώνει ὁριστικῶς τὴν θέσιν τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου. Ὁ Σωτὴρ ἐγεννήθη ὄχι εἰκονικῶς ἀλλὰ πραγματικῶς ὑπὸ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας. Ἦτο τέλειος ἀνθρώπος καὶ τέλειος Θεός, ἡ ἐνότης δὲ τῶν δύο φύσεων ἐπραγματοποιήθη ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς συλλήψεως αὐτοῦ. Ἡ προσωνυμία «Θεοτόκος» εἶναι τὸ λογικὸν συμπέρασμα τὸ ἐξαγόμενον ἐκ τῆς θεολογικῆς ἀντίληψεως περὶ τῆς κοινωρίας τῶν ἰδιωμάτων τοῦ Κυρίου.

Ταυτοχρόνως μετὰ τὴν Σύνοδον τῆς Ἐφέσου ὁ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ὑπέγραψε Σύμβολον εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς: «Κατὰ ταύτην τὴν τῆς ἀσπληγχοῦ ἐνώσεως ἐννοίαν ὁμολογοῦμεν τὴν ἁγίαν Παρθένον Θεοτόκον, διὰ τὸ τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθῆναι καὶ ἐνανθροπῆσαι καὶ ἐξαυτῆς τῆς συλλήψεως ἐνώσαι ἑαυτῇ τὸν ἐξ αὐτῆς ληφθέντα νάον».

Ἄν ὅμως εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν αἱρέσεων πολλοὶ ἐκ τῶν κακοδοξῶν ἔθιξαν ἐμμέσως τὸ πρόσωπον τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου, ἐν τούτοις ὑπῆρξαν καὶ μερικοὶ οἱ ὁποῖοι κατ' εὐθείαν διέστρεφον τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔθιγον τὴν ὀφειλομένην τιμὴν πρὸς τὴν Θεοτόκον.

Οὗτοι ὀνομάσθησαν ἀντιδοκομαριανῖται, ἀντίδοκοι δηλ. τῆς Μαρίας. Ἡ διδασκαλία των ἐστρέφετο ἐναντίον τοῦ Ἀειπαρθένου τῆς Θεοτόκου. Καὶ ναὶ μὲν ἡ ἀειπαρθενία δὲν ἀναφέρεται ρητῶς ἐν τῇ Ἀγ. Γραφῇ ἐν τούτοις εἶναι τόσα τὰ χωρία τὰ ὁμιλοῦντα περὶ τῆς παρθενίας τῆς Θεοτόκου ὥστε οἱ ἀντίδοκοι τῆς Μαρίας ἀπεμονώθησαν Ἐκκλησιαστικῶς.

Ὁ Προφήτης Ἠσαΐας γράφει: «Ἴδου ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ λήψεται καὶ τέξεται Υἱὸν καὶ καλέσεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουὴλ». Εἰς δὲ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Λουκᾶ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου ἐρωτᾷ: Πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω; Ἡ ἀσπορος σύλληψις τῆς Θεοτόκου μαρτυρεῖται ρητῶς ὑπὸ τῆς Γραφῆς.

Τινὲς ἐκ τῶν νεωτέρων αἱρετικῶν, Διαμαρτυρόμενοι Ὁρθολογιστῶν, κατεπολέμησαν τὸ ἀειπαρθενον τῆς Θεοτόκου. Ὁμίλησαν περὶ πρωτοτόκον Υἱοῦ τῆς Μαρίας καὶ περὶ ἀδελφῶν τοῦ Κυρίου. Οἱ ὄψιμοι αὐτοὶ κακὸδοχοὶ ἐστηρίχθησαν εἰς τὸ γνω-

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33